

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

343. Cui, & qualiter probandum, resignantem esse mortuum infra 20. dies ad effectum hujus regulæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

mittit, ob quod plestatur capite intra illos 20. dies, num etiam de ea morte naturali quidem, sed violenta, & manu Justitiae illata veniat regula.

Quaestio 343. Cui, & qualiter probandum, resignantem esse mortuum infra 20. dies, ad effectum hujus regulae?

Respondeo ad primum: hoc onus probandi incumbere ei, qui dicit infirmum resignasse, & obiisse infra 20. dies, seu qui per exceptionem hujus regulae querit resignationem infirmare. Quia quisque debet probare id, super quo se fundat, juxta l. 2. ff. de probat. Barth. in l. de arate. ff. de minoribus. talis autem fundat se in morte & fraude, & mors non praesumitur, neque etiam fraus & dolus (quod posterius tamen accipiendum juxta limitationem paulo post subjungendam) & ideo, qui ea allegat, debet illa probare. Paris. l. 12. q. 7. d. n. 1. Chok. n. 18. citans Gome. l. 9. Mandof. q. 6. Rebuff. hic gl. 2. n. 4. ac dicentes, esse receptam & communem. Neque solum ab eo probanda mors, sed & illam contigisse infra 20. dies a resignatione, vel praestito consensu. Paris. ibid. n. 5. citans Sarnenf. q. 36. Mandof. cit. q. 6. n. 5. ac dicens communem, quae de stylo tota die praestitur. Quia fundans se in die, scilicet quod resignans mortuus fuerit tali die, ipsam hanc diem fuisse diem mortis, debet probare. Paris. n. 6. & 7.

2. Respondeo ad secundum: requiritur probatio clarissima & plena; quia agitur de magno alterius praedicio, nempe de privando illo beneficio obtempore per resignationem, & sumus in materia obiectiva, dum opponitur dicta regula ad annullandam resignationem. Chok. cit. n. 18. Paris. n. 8. Hinc licet mors alius (ubi nimirum verisimur in causis levioribus, quae modicum solum damnum asserre possunt, ut Barth. in l. 2. §. si dubitetur. n. 1. ff. quemadmodum testam. apertend. & alii apud Paris. n. 12.) probetur per publicam vocem & famam, ut Bald. conf. 407. l. 1. Mascard. de probat. concl. 1070. n. 1. & alii apud Paris. n. 9. non tamen ob rationes allatas sufficit haec probatio ad effectum hujus regulae. Paris. n. 10. citans Sarn. cit. q. 36. Item licet alius mors, dum agitur de leviori praedicio, probari possit per juramentum, ut Menoch. de remed. ad ipsi. possess. remed. 4. n. 671. & alii apud Paris. n. 13. non tamen in praesente casu. Paris. n. 14. citans binas Rotae decis. Et sic etiam non sufficit unus testis idoneus cum juramento in supplementum probationis. Paris. ibid. sed requiruntur duo testes de visu, qui dicant, se vidisse illum mortuum, & tumulo mandari. Paris. n. 16. citans Menoch. ubi ante. n. 675. & plures alios. Unde etiam, si quis peste correptus moriatur solus die incerto, ita ut nesciatur, an ante, an post 20. diem mortuus, debere adhuc opponentem de hac regula probare esse mortuum intra 20. dies; cum & in dicto casu praesumatur mortuus post 20. dies; & in dubio semper capiatur praesumptio, ut actus sustineatur, & qualibet infirmitas praesumatur longo tempore durans; adeoque resignatarius habeat intentionem fundatam in jure, quod praesumatur mortuus post 20. dies, tradit Paris. l. 12. q. 6. n. 15. & seq. ex Sarn. & Mandof. Chok. cit. n. 10. in fine.

3. Limitanda tamen responsio in casu, quo infirmus resignans in favorem consanguinei vel amici in ejusdem domo moritur, & mors publicaretur post terminum 20. dierum, dum per aliquot dies ante finem hujus termini medici & alii non fuis-

sent permisi agrum accedere; nec essent, qui de tempore obitus testari possent, nec ex signis aliis id cognosci posset, praesumendus enim tunc foret mortuus infra 20. dies. Paris. l. 12. q. 7. n. 17. ex Mandof. hic q. 8. n. 1. id confirmante ex praesumpta fraude, resultantem ex exclusionem medicorum, aliorumque ad agrum accedere volentium; nam & fraus ex conjecturis probatur: juxta l. dolam. c. de dolo. Decium conf. 337. Paris. ibid. n. 18. ex Mandof. loc. cit.

Quaestio 344. Cur regula ponat praeside 20. dies, & qualiter illi accipiantur & computentur?

Respondeo ad primum: fuisse tempus illud potius arbitrarium, seu ex arbitrio Pontificum sic definitum, quam ex certa ratione, Paris. l. 12. q. 8. n. 2. contra Sarnenf. hic q. 25. n. 1. existimantem, sic constitutum, quia medici spatium 20. dierum statuunt in morbis acutis.

2. Respondeo ad secundum: dies hic accipitur pro naturali, hoc est, 24. horarum, & non pro artificiali, hoc est, 12. horarum, vel pro tempore, quo sol est supra terram ab ortu ad occasum. Pirh. de re. nunc. n. 34. Chok. ad hanc. reg. n. 36. Paris. loc. cit. n. 34. & 35. citans Sarnenf. hic q. 38. Rebuff. gl. 9. Selv. p. 3. q. 46. in fine. eod quod ita communiter in jure accipitur dies, ut dies & nox seu tempus, quo sol est supra & infra terram seu horizontem, pro una die reputetur. l. Romano ff. de feriis. attendendum autem est, quod fieri solet, Paris. n. 37. Et quia, dum sic accipitur dies pro spatio 24. horarum, cedit id magis in favorem resignantis, dum ita extenditur magis ejus libertas, quae de jure communi sine praesumptione alicujus temporis libera erat. Paris. cit. n. 37. Adde, quod collatio & resignatio potest fieri de nocte, & actus factus de nocte in die fieri dicitur, cum nox sit pars diei. Paris. d. n. 38.

3. Respondeo ad tertium: Primò incipiunt hi dies, quibus resignans debet supervivere computari, & currere a die praestiti a resignante consensu resignationi a Superiore approbatae, ut patet ex verbis ipsius regulae: & postea infra 20. dies a die per ipsum resignantem praestandi consensu decesserit &c. Paris. l. 12. q. 8. n. 4. Chok. n. 36. Pirh. cit. n. 34. Azor. loc. cit. q. 7. Castrop. de benef. d. 6. p. 11. §. 3. n. 10. quia tunc prius periclitatur resignatio, quae ante illud tempus est infirma; cum possit ante illud, & consueque exclusivè renuncians pariter. Paris. n. 5. ex Sarnenf. hic q. 31. Pirh. loc. cit. adeoque ad inchoandos hos dies superviventiae non sufficit, quod quis promiserit resignare. Pirh. loc. cit. n. 33. Chok. n. 14. Neque quod constituerit procuratorem, seu consensum in resignationem expresserit per constitutionem procuratoris ad resignandum. Pirh. loc. cit. Chok. n. 37. sed requiritur, ut resignans, vel per se ipsum, vel per suum procuratorem ad hoc specialiter constitutum consenserit in loco, ubi fit resignatio, & ut ejusmodi resignatio a Superiore, coram quo fit, sit admissa. Pirh. cit. n. 33. Chok. cit. n. 14. Et quod speciale est, dum resignatio fit in manibus Papae (secus enim est & aliud, dum ea fit coram Ordinariis. Pirh. n. 34.) ne quidem juxta Pirh. sufficit consensus expressus per porrectionem supplicationis, seu quod porrecta fuerit Papae supplicatio, & ab eodem admiffa & signata; sed requiritur insuper magnus consensus, de quo supra, sive ut consensus per principalem resignantem, vel ejus procuratorem ad hoc specialiter constitutum sit expressè praestitus in Cancellaria vel Camera Apostolica;